

Szekszárdi mise

1

1896. augusztus 2-án Séner János nyugalmazott pénztárnok, a szekszárdi dalárda egykori karnagya a reggeli vonattal Budapestre utazott.

Erre a fiatalabb embernek különös fáradságot nem jelentő, de az ő korában már kimerítőnek ígérkező utazásra egy levél készítette, melyet két napja vett kézhez. A levélben foglaltak azzal a reménnyel kecsegtették, hogy annyi hiábavaló kutatás után végre megszerezheti – illetve visszaszerezheti – Liszt Ferenc *Szekszárdi misé*-jének partitúráját, s ezáltal kézzelfogható közelségbe kerül évek óta dédelgetett tervének megvalósításához: a mise 1870 őszére kitűzött, de akkor különböző okokból elmaradt bemutatójának megtartásához – még hozzá ott, ahová a nagy zeneköltő maga szánta: a szekszárdi újvárosi templomban. Ennek érdekében ugyan Sénernek vissza kell lépnie a dalárdába, mellyel mintegy húsz éve minden kapcsolatot megszakított, és rávennie az új tagokat (a régiek közül már egy sem él), akik sem őt, sem a dalárda alapításában és négy évtizedes vezetésében kifejtett érdemeit nem ismerik, hogy vállalják e korántsem könnyű mű betanulását, de Séner ezt tartotta a kisebb akadálnak. Hiszen ez az esztendő nemcsak Magyarország ezeréves fennállásának ünnepe, hanem egyszersmind Liszt Ferenc halálának tizedik évfordulója is – volna-e méltóbb tisztelgés a szekszárdi dalárda részéről a legnagyobb magyar zeneszerző emléke előtt, mint az ő Szekszárdnak szentelt, az újvárosi templom felavatására írott művének megszólaltatása? Annak idején ugyan ez a dalárda – Séner máig nem múló szégyenére – alkalmatlannak bizonyult ily magasrendű zenemű előadására, de ma már bizonyosan megbirkóznék vele. Schrőderné levele július 31-én érkezett – ezen a gyászos emlékezetű napon hunyt el Liszt Ferenc –, s a dátumok ily csodálatos egybeesésében Séner égi jelt látott: most sikerrel kell járnia, bár az asszony fogalmazásából nem derült ki

egyértelműen, hogy valóban birtokában van-e a keresett partitúrának.

A levél, amely kerekdedségüket – feltehetőleg papírra vetőjükhöz hasonlatosan – épp elveszíteni kezdő, reszketeg betűkkel íródott, az alábbiakat tartalmazta:

Tisztelt Uram!

Istenben megboldogult férjemnek címzett levelét bátorkodtam felbontani, miért is elnézését kérem, de talán megbocsátja nékem ezen indiscretiot, ha tudomására hozom, hogy drága halottam utolsó akaratát teljesítettem általa.

Elhunyt hitvesem ugyanis, midőn szenvedései fokozódásából végórájának közeledtére következtetett, engem – mint mellette minden körülmények közepette kitartó és néki holta után is engedelmeskedni kész feleségét – bízott meg azzal, hogy függőben maradt üzleti ügyeit elrendezzem, és nevének tisztaságát életem végéig fenntartsam.

Szerény üzletünket feledhetetlen emlékezetű párom még betegsége kezdetén felszámolta, de a hátramaradott és a közönség érdektelensége miatt eladhatatlannak bizonyult áruk tömkelegében, melyeket lakásom egyik száraz és rágcsálóktól védett helyiségében tárolok, tudomásom szerint Liszt úrnak némely compositioi is megtaláltnak, köztük az Ön által keresett Messe Szexardique, de erről, sajnos, szemeim megromlása miatt magam nem győződhetem meg. Ám ha Ön nem sajnálja a fáradságot, hogy Budapestre felutazván, engem lakásomon fölkeressen, állok rendelkezésére, és Ön az áruban szabadon válogatva kikeresheti fent nevezett zeneművet.

Alázatos szolgája

Liszt Ferenc először 1846 őszén látogatott Szekszárdra, Augusz Antal vendégeként. Séner ez alkalommal nem hallhatta a hírhedt zongoravirtuózt, mert édesanyja betegsége és halála elszólította a városból, s október 18-án – Liszt első szekszárdi hangversenyének napján – déli 12 órakor talán ugyanabban a pillanatban koppant meg az első rög a tüdővészben elhunyt Petrits Mária koporsóján a tolnai sváb temetőben, amikor Liszt Ferenc csontos, vékony ujjai a billentyűkre csaptak. Séner János büntudattal elegy türelmetlenséggel gondolt arra, hogy ha most lóra szállhatna, még elérné a koncert második részét – ám a sírásók kínos lassúsággal dolgoztak, s amikor a borralálóval a zsebükben végre elindultak a kocsmába, Séner apja továbbra sem mozdult a sír mellől, és Séner Jánosnak ott kellett maradnia vele a szemerkélő

esőben, miközben a Vármegyeháza dísztermében a Puritánok-fantázia futamai viharzottak. Hosszú idő elteltével mozdult meg Schéner Ferenc, és fia támogató karját elhárítva, lehajolt a sírhoz, fölvelt egy apró rögöt, és mintha ostya volna, a nyelvére tette. A fiú megremegett és sírva fakadt, és zokogás közben egyre erősebben érezte, hogy könnyei – bármennyire szerette is édesanyját – nem a halottnak szólnak, hanem a véle együtt sírba szállt ambícióknak, mert a temetés és a Liszt-koncert egybeesése ezt példázta a számára.

1865-ben, Liszt második látogatásakor már Séner János vezényelte a dalárdát, midőn a mester köszöntésére az Augusz-kúria elé vonultak. A *Himnusz*-t, a *Húzd rá, cigány* és a *Szent érzet* című kórusműveket adták elő, utána az abbé az ablakhoz tolatta a zongorát, és Reményivel egyik rapszodiáját, vejével, Bülow-val a Rákóczi-induló négykezes változatát játszotta viszonzásul. Sénert, aki először hallotta Lisztet, lenyűgözte a nagy művész virtuozitása, ugyanakkor csalódást is érzett – ő valami mást, valami mélyebbet várt tőle ezen a fenséges estén, melyet a fáklyák hullámozása a mennyezekbe készült ragadni, nem ezt a felszínes csillogást –, ámbar, igaz, mi mást is nyújthatott volna Liszt az ő műveletlen s csak a nevéért és magyar voltaért lelkesülő szekszárdi közönségének?

Az ezen estét követő napok egyikén vitte el Sénerhez Lisztet Augusz báró, és ekkor nyílt alkalma arra, hogy Reményi, Plotényi és Kristofek társaságában Beethoven F-dúr vonósnégyesét játssza a nagy mester előtt. A gordonkára és a kották tömegére Reményi figyelt fel, s megállapítván, hogy éppen elegendőek egy kvartett megszólaltatásához, ő javasolta a házi muzsikát, amire az abbé szórakozottan bólintott. Sénernek minden erejét össze kellett szednie, hogy a megtiszteltetés és a nagy lehetőség keltette szédülést legyőzze. De a rögtönzött hangversenyen végül is – ezt tudta, érezte! – sikerült méltó partnernek lennie a nagy Reményi, Plotényi s az akkor ígéretes tehetségként induló, de később a vidéki élet mocsarába süllyedt Kristofek mellett. Az abbé türelmesen végighallgatta a Beethoven-művet, aztán udvariasan megköszönte a kapott műélvezetet, Sénernek külön is a szíves vendéglátást, és már búcsúzott is, anélkül hogy beszélgetést kezdeményezett volna. Séner ott maradt kiégett és üres szívvel, felzaklatva és kielégítetlenül, s csalódásánál csak a szégyenérzete volt nagyobb – hiszen magában ő már készítgette a beszédfordulatot, amellyel majd rátér saját szerzeményeire, és haragudott Auguszra, mert nem segített ebben neki, és bizonyára a látogatás előtt sem hozta szóba hírneves vendége előtt a kis vidéki hivatalnok ambícióit – aztán meg már azért szégyellte magát, mert egyáltalán reménykedett a nagy Liszt figyelmének

Az 1870. évi templomszentelés előkészítésében Séner ismét teljes lelkesedéssel vett részt. De ezúttal még súlyosabb kudarc érte – a dalárda, melynek tagjai többsége kottát olvasni sem tudott, az ő minden kétségbeesett próbálkozása ellenére sem volt képes arra a szintre emelkedni, amely a Liszt-mise előadását – akármily közepszerű hangzásban – lehetővé tette volna. Sénertől visszavették a partitúrát, és a megbízást átadták a budaiaknak, s ha a francia és olasz események – III. Napóleon és a pápai állam bukása – miatt maga az avatás is el nem marad, Séner talán nem is élte volna túl a szégyent. Így sem mert sem Liszt, sem August báró szeme elé kerülni, s a dalárdát is csak az abbé távozása után hívta össze újra. Ekkor tartott beszédében tanulásra szólította fel a tagokat, nem is annyira az őket ért megaláztatásra, mint inkább a haladásra, a körülmények megváltozására s az ebből eredő új követelményekre hivatkozva. A reformkorban vagy az önkényuralom idején – fejtegette – a dalárdák valóban megelégedhettek a kiműveletlen, de minden ízében magyar muzsika s ezáltal a nemzeti érzés ápolásával, de 1867 óta – mikor is a magyar nemzetnek legalapvetőbb jogai visszanyerésével lehetősége nyílt a haladottabb nemzetek sorába emelkednie, mind ipara, mezőgazdasága, mind pedig kultúrája tekintetében – ez már nem elegendő. A dalárdisták többsége már ekkor felzúdult, hát még amikor arról kezdett beszélni, hogy ideje lenne a külhoni klasszikusok – Bach, Beethoven, Mendelssohn stb. – műveit, legalábbis a könnyebbek közül némelyeket elsajátítani. – Német voltál, és az is maradtál! – ugrott fel Halász, s a többiek zajosan helyeseltek. Arra már nem is volt módja, hogy a magyarságát büszkén vállaló Lisztre, illetve az őket a Liszt-mise által ért kudarcra hivatkozhassék. A huszonötből öten álltak melléje, s ez vezetett a későbbi szakadáshoz. Ez az öt férfiú, név szerint Schöner István, Gerenday Lajos, Jeszenszky Ákos, Szandtner Antal és Rüll Lajos vállalkozott 1874-ben Séner férfikari rekviemjének előadására, amelyet Séner maga – ha nem is teljes őszinteséggel – csak mint a Liszt műre való előkészületet igyekezett feltüntetni. A rekviemnek a belvárosi templomban végbement bemutatója sikerrel járt, egy véletlenül Szekszárdon tartózkodó, zeneértő zszurnaliszta révén még a fővárosi lapok is tudomást szereztek róla, de – amit Séner remélt – a dalárdát nem sikerült többé a vezetése alá vonnia, a tőle elszakadt dalárdisták az igazi magyar stílus ápolása címén egyre inkább cigányzenés, mulatozó társasággá alakultak, s köztük

a rohamosan öregedő s mindig is kicsit puritán Séner már akkor sem érezhette volna jól magát, ha visszafogadták volna.

De az igazi csapás mégsem az ő részükről érte. Néhány hónappal rekviemjének előadása után hozzájutott Liszt Ferenc férfikari rekviemjének partitúrájához, melyet – bár Liszt műve keletkezett korábban (1868-ban) – addig hírből sem ismert. A Liszt-műben egymás után fedezett fel az övével rokon motívumokat, de a hasonlóságok ellenére is összemérhetetlenül külön megformálásban. Szinte ugyanaz a négy-öt hangból álló hangsor – s a végeredmény mégis mennyire más! Bizony, be kell látnia, az ő munkája fércmű, ha a nagy Liszt fenséges alkotása mellé állítják. Ez így van, s még az sem vigasztalhatta, hogy az abbé egy egészen bizonyosan tőle, pontosabban az ő *Szent érzet* című kórusművéből származó dallamtöredéket is felhasznált rekviemjében, mely valószínűleg ama emlékezetes, 1865. évi estén ragadt meg a fülében.

Séner hetekig gyötrődött a gyűlölet és irigység fenevadjaival viaskodva, melyek szétmarcangolták a szívét, és mocskos karmaikkal felszántották az agyát, mígnem sorsfordító elhatározásáig eljutott: kéri amúgy is esedékes nyugállományba helyezését, és szülőjébe visszavonulva hátralévő éveit a zeneköltő-óriás Liszt Ferenc művészetének tanulmányozásával fogja eltölteni. Ez a gondolat csak csírájában volt penitenciafélének tekinthető. Az önmagával és a világgal megbékélt Séner, hogy istenhitét el ne veszítse, kudarcos, de a fenséges Liszttel párhuzamos pályán induló életében inkább volt kész a Kiválasztott szolgálatára való elrendelést látni, mintsem hogy az Úr gúnykacaját kelljen kihallania belőle, ki őt – bár silány sorsra szánta – a nagyság benne is meglévő, de másban megvalósuló jeleivel kicsúfolta volna, alantas komédiát játszátván véle – mintegy kacagtató közjátékként egy hatalmas dráma szüneteiben.

Több mint húsz esztendeje élt már kis szülőjének lakhatóvá alakított présházában, egyre magányosabban és egyre szegényebben, mert a csekély nyugdíj melletti egyetlen jövedelmi forrása, a szőlő nagy károkat szenvedett a kilencvenes évek elején Szekszárdot is elérő filoxerától, melynek munkáját az ugyanezen években pusztító jégverések már csak betetézni tudták. Utóbb már napszámosokat sem fogadhatott, élt hát, ahogy tudott, bezárkózva a kották, Liszt Ferencről szóló könyvek és megmaradt hangszerei közé, folyton készülve valamire – hogy mire, maga sem tudta; nagyralátó álmai kivitelezhető tervek híján egymásba torlódtak, színes kavargásuk alaktalan szürke masszává folyt össze – mindaddig, amíg a Szekszárdi mise bemutatásának gondolata fel nem bukkant és meg nem gyökeredzett benne.

A vonat a menetrend szerint 7 óra 49 perckor indult, de Séner hat óra után nem sokkal már kint volt az állomáson. A fülledt éjszaka elviselhetetlenül forró napot ígért, ezért, beülvén egy harmadosztályú vagonba, az ablak mellett foglalt helyet, és miután álmatlanul töltötte az éjszakát – legalább százszor újraolvasva Schröderné levelét –, nyomban elszenderedett. Azt sem vette észre, hogy a vonat lassan megtelik, csak a mozdony erős rándításától riadt fel, amikor a horvát ágyúk eldördültek, és belőle önkéntelenül felszakadt a kiáltás: „Testvérek, ne lőjetek! Nekem is horvát volt az anyám...” Zavartan pislogott, míg az ellenséges szuronyok csillogása megállapodott a vasutas indítótárcsáján – onnan tűzött szemébe a nap –, és elővette a zsebkendőjét, hogy megtörölje veritékes arcát.

2

A vonat késés nélkül, pontosan 13 óra 45 perckor futott be a Déli pályaudvarra. Séner bérkocsit fogadott, és Schröderné lakására hajtatott. Az özvegy egy tíz-tizenöt éve épült, négyemeletes, gipszfigurákkal ékesített homlokzatú bérházban lakott, amelyről az előkelőség látszatával együtt már kezdett leválni a megsötétedett, repedező vakolat. Schröderné csak többszöri csengetésre került elő, és sebtében megtörölt, mosogatólétől kivörösödött kezét kézcsókra nyújtva, rikoztozva mentegetőzött, amit Séner zavartan viszonzott, s bár az asszonynak nemcsak a hangja, hanem az ő szájmozgását követő tekintete is nagyothallásra utalt, Séner mégsem tudta rászánni magát, hogy ordítozzék a kihalt függőfolyosón. Schröderné bevezette a lakásba, leültette a szalonban, melynek falán világos foltok jelezték a szükségből eladott képek hiányát, aztán szabadkozva magára hagyta, és kis idő múltán egy tálca aprósüteménnyel tért vissza, s közben kopott háziköntösét is erős naftalinszagot árasztó gyászruhára cserélte. Séner aznap még nem evett egy falatot sem, mégis restellt a süteményhez nyúlni, látván, hogy a tálca a gondos elrendezés ellenére is félig üres, és igyekezett rögtön a tárgyra térni, hogy mielőbb szabaduljon a kínos helyzetből. Ugyanakkor az is megfordult a fejében, hogy Schröderné bizonyára

megpróbál minél nagyobb hasznot húzni a látogatásából, és érezte, hogy nem lesz ereje alkudozni az özveggel.

 - Ó, igen - mondta Schrőderné, és felállt. - Parancsoljon! Ön, szekszárdi lévén, bizonyára többet tud a pécsi lőporrobbanásról, mint amit a fővárosi lapok megírtak. Igaz, hogy kétszáz halott...? - Az asszony, míg ezeket mondta, bátortalanul visszaereszkedett a karosszékre, de hogy Séner állva maradt, ismét felemelkedett, és a szomszéd szoba felé mutatott.

– Arra tessék!

 - Bocsásson meg, három napja nem volt újság a kezemben - mondta Séner, és az özvegy megörült, hogy sikerült szóra bírnia.

 - Akkor talán arról sem értesült, hogy ezzel egy időben itt, Budapesten is szerencsétlenség történt. Ugyanis kigyulladt a központi vásár csarnok...

– Nem – szakította félbe Séner, alig palástolva türelmetlenségét. „Csak már a kezemben lenne!” – gondolta, és szándékosan nem figyelt az özvegy társalgást kezdeményező erőlködésére.

[illegible]

olyan kompozíciót, ami az ő kottatárában is megvolt, csak Liszt és éppen Liszt Ferenc alkotásainak nem akadt nyomára közöttük. Már-már feladta a reményt, amikor rátalált a Rákóczi-induló Liszttől származó négykezes átíratára (amit az abbé a vejével 1865-ben eljátszott az őt ünneplő szekszárdiaknak), s ezzel be is kellett fejeznie a keresést – elfogytak a kották. „Becsapott – gondolta Séner, és majdnem elsírta magát tehetetlen dühében. – Az aljas pénzsóvár vénasszony! Képes volt Szekszárdról idecsalni, hogy rám sózza a kacatjait!” – Belerúgott a papírhalomba, és az ajtókat csapkodva maga után, kicsörtetett a szalonba.

Schröderné közben az utolsó morzsaig elpusztította a süteményt, és feleszmélvén éppen ki akarta vinni az üres tálcát, amikor Séner berontott hozzá. Schröderné, látogatója rákvörösre gyulladt arcát meglátva, riadtan emelkedett fel a székéről.

– Nos, megtalálta? – tette fel ijedt s ezúttal egészen halk hangon a számára is nyilvánvalóan felesleges kérdést, miközben lába megbicsaklott, és az asztal szélébe kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen.

Séner ránézett, és hirtelen olyan kimerültség fogta el, hogy csak nagy erőfeszítéssel tudott válaszolni.

– Nem, asszonyom, sajnos, nem.

– Bocsásson meg! – suttogta az özvegy. – Kérem, higgye el, én igazán...

– De azért találtam egyet-mást, aminek hasznát vehetem – vágott közbe Séner, és visszament a kamrába. Felvett a földről néhány kottát, meg sem nézve, miféleket, és kivitte a szalonba. – Ezeket elvinném. Mit kér értük?

– Semmit – felelt az özvegy sietve. – Fogadja el őket kárpótlásul, és bocsásson meg, amiért...

– Nem – mondta Séner határozottan. Kivette a zsebéből a tárcáját, és az asztalra üritette. Mindössze annyi pénzt hagyott benne, amennyit az ebédre és a visszaútra elégnek vélt. Schröderné tágra nyílt szemmel bámulta a pénzt, de nem nyúlt hozzá, csak a fejét ingatta, képtelen lévén megszólalni és elmozdulni a helyéről. Séner mélyen meghajolt az özvegy előtt, és a kottákkal a hóna alatt elindult kifelé. A függőfolyosón megállt, előhalászta a zsebkendőjét, hogy megtörölje az arcát, de ekkor meghallotta bentről az özvegy hangos zokogását, és a zsebkendőt elejtve, sietve megindult lefelé. Mire leért, egész testében remegett a felindultságtól, amely mindinkább elhatalmasodott rajta; sírás fojtogatta, és meg kellett állnia, hogy összeszedje magát. Szúrni kezdett a szíve, összegörnyedt a fájdalomtól, és néhány pillanatig arra gondolt,

bárcsak meghalna itt, ebben a macskahúgyszagú kapualjban, hogy ne kelljen kudarcokkal teli élete emlékei közé visszatérnie a filoxerától haldokló szőlőbe, a megroggyant fedelű prэшáz penészes szobáiba. Végre nagy nehezen erőt vett magán, és kilépett a vakító délutáni fényben úszó utcára.

3

főbejáratul szolgáló régies kapu két torony közé van ékelve. Az alacsonyabb torony balról Segesvárról van véve, a magasabb önálló alkotás, hazai műemlékekről vett motívumokból, erkélye a vajdahunyadi várról van kölcsönözve. A kapu hadi ormózata Diakovárról van véve, és a vár őrének szolgál tartózkodó helyéül, ki korhű öltözetben, alabárdot tartva kezében, mintegy maga is már élő történelmi bevezetésül szolgál. A kis torony mellett jobbra levő nagy palotarész a XIV. századi csúcsíves stíl szellemében alkotott emeletes épület, melyet szögletes kis loggia köt össze a vajdahunyadi úgynevezett „Ne bojsza” toronnyal, s ez utóbbihoz a Hunyadi János kormányzó által épített vajdahunyadi palota másolata simul, míg ezen épületcsoportot a palotához illesztett szentély fejezi be, mely a szepes-csütörtökhelyi kápolna emeleti részének hű utánzata...

„Rosszul van, Séner úr? – kérdezte Teréz, fölőle hajolva. – Már egy órája hallom a nyögdécselését.” „Fázom, nagyon fázom” – dadogta Séner, és be kellett csuknia a szemét, annyira felzaklatta az asszony ingének a szoba sötétjéből elősütő fehérsége. „Pedig két dunyhát tettem magára... – suttogta Teréz. – Szegénykém, milyen nehezen gyógyul a sebe...” Hátrébb lépett az ágytól, talán hogy takaróért menjen, de Séner még hangosabban kezdett nyögdécselni, hogy maradásra bírja. Az asszony tétovázott egy keveset, aztán váratlan elhatározással bebújt melléje az ágyba, hogy a testével melengesse meg. Séner szíve majdnem szétvetette a mellkasát, de nem merte viszonzni az ölelést, nehogy gyanút keltsen az asszonyban, bár érezte, hogy nem sokáig tudja a magatehetetlen sebesült szerepét játszani, s az egyre elviselhetetlenebb feszültségtől most már valóban kirázta a hideg, és fogai olyan szaporán és erősen verődtek össze, hogy az állkapcsa belesajdult. És a túl sokáig visszafojtott vágyakozás okozhatta, hogy közeledése a szándékoltnál sokkal durvábbra sikerült, s ahogy Teréz – talán csak a meglepetés önkéntelen mozdulatával – el akarta rántani magát, ő még kíméletlenebbül kezdte szorítani az asszony puha derekát, és máris a combjait próbálta szétfeszíteni, hogy közéjük hatolva visszavonhatatlanná tegye az együttlétet. „Ne, kérem, ne... – nyögte Teréz sírós hangon. – Fél éve temettem az uramat...” A mag az asszony ágyékszőrzetére fröccsent, és Séner sírva fakadt a kudarc miatt. „Nem baj, János, nem baj... – vigasztalta Teréz. – Majd máskor... nincs semmi baj...”

– Rosszul van, Séner úr? – kérdezte Palóczy.

Séner fölkapta a fejét, és megpillantotta a zszurnaliszta részvétteljes, ám ugyanakkor gyanakvó és enyhén sértődött ábrázatát.

– Bocsásson meg, kérem! Elbóbiskoltam...

– Mire monda, hogy nem baj?

– Semmire. Folytassa, kérem! Nagyon érdekes, amit a kiállításról mesél.

[illegible]

A történelmi főcsoporthoz tartozik még a történelmi főcsoport udvarán, a reneszánsz épülettel szemben létesített vadászkastély, mely a vadászat történelmét tárja elénk érdekes gyűjteményekben. Ugyanez épületben a régi pásztorélet kezdetét s maradványait csoportosítja egy ügyes kéz, a tóban pedig kunyhószerű, csinos, kerek, ósdi épületkében a halászat történetére vonatkozó relikviáinkat láthatjuk együtt. Nem fáradt még, Séner úr?

– Ó, nem, nem – mondta kedvetlen sietséggel Séner, és elfordulván becsukta a szemét: Teréz rántotta föl az ajtót másnap reggel, épp abban a pillanatban, amikor ő félálmában utánanyúlt, és felijedt, mert nem találta maga mellett. „János! – sikoltotta az asszony. – Az utcán azt beszélik, hogy holnap bevonulnak az osztrákok... Mi lesz magával, ha itt találják?” – Folytassa csak, hallgatom.

 - Mindezen monumentális épületek berendezése és belső díszítése történeti és művészeti tekintetben egyaránt becses. Nem kevesebb, mint harminckilenc helyiség van az épületekben, s mindenik gyönyörűen van dekorálva történelmünk kiváló alakjaival, címerekkel, allegorikus képekkel s a magyar dekoratív festészet történeti nevezetességű mintáival. A reneszánsz épület földszintjén, hol a hadtörténelmi kiállítást látni, három óriási terem van. A középső a török hódoltság s a másik kettő a XVI. és XVII. századból való képekkel. A mellékhelyiségek közt, ahová az egyházi tárgyak jöttek, meglepő a Bakács-kápolna vörös márványfalaival, mely hű utánzata az esztergomi bazilika hasonló nevű híres kápolnájának.

Az emeleten, hová monumentális hatású, impozáns lépcső vezet, melynek csak egy hiánya van: az, hogy csupasz, semmi

falfestmény által nem élénkített oldalfalaival, melyeken csak egyes történetileg fontos zászlók láthatók, kissé rideg, az egyik terem a pozsonyi városháza dísztermét tünteti fel, egy másik a budapesti egyetemi templom s a harmadik a pozsonyi Lamberg-palota művészi motívumai felhasználásával készült. A termek mennyezetét freskók díszítik.

Ami végre a hídtól balra levő román csoportot illeti, mely bár a legkisebb a három közül, de becsesség tekintetében vetélkedik a többivel, itt főleg a világhírű jáki templom remekül sikerült utánpótlása, továbbá a vele kapcsolatos ízlésű kolostorfolyosó ragadtatja el a nézőket. A templomban értékes üvegfestésű ablakok. Az egyház homlokzata mellől – mint azt majd ön is tapasztalni fogja, Séner úr – esik a legigézőbb kilátás az átellenes reneszánsz palota fölttőbb sikerült, páros oszlopokkal, számtalan barokk stílus szobrászati művel ékesített homlokzatára, mely – nem habozom kimondani – az egész Ezredévi Kiállítás legremekebb építészeti alkotása, amelynél sikerültebbet semmiféle eddigi kiállítás nem mutathatott föl eddigelé.

Mily sajnálatos, hogy mindez a szépség – ideértve a kiállítás többi részét is – pusztulásra van ítélve, mert nem időálló anyagból készült, s így bár édes hazánkban az ezred éves határokon belüli fennmaradásában a következő századokra bizakodással lehetünk, az első ezredév történetét reprezentáló épületcsoport még legföltrebb húsz-huszonöt esztendeig szolgálhat tanulságul Budapest látogatóinak...

Séner elnézte a marcipán tornyocskákat, melyek a fölfelé áramló meleg levegőtől remegni látszottak, akár csak tükörképük a csónakok fodrozta tapon, s e bizonytalan vibrálásban látszat és valóság egybeforrt, s egyként fenyegette a megcsalt tekintetet azzal, hogy délibábként foszlik szét tüstént előtte. „Apám, vissza kell fordulnunk!” – könyökölt fel a vastag takarók alól, az átvértzett pólyákba bugyolált alkonyati ég alatt. „Nem lehet, fiam, most már nem lehet.” „Soha többé?” „Azt én nem tudhatom.” Becsukta a szemét, de a szerzésán rögtön Teréz föltt kezdett lihegni, s jobb kezével már emelte a tört, amit a kielégülés pillanatában az asszony szívébe fog döfni. Ujjaival támasztotta fel a szemhéját, és úgy érezte, szemén át agyába árad a leereszkedő éjszaka fagyos sötétje. „Ő persze most is hangversenyezik valahol.” – E gondolat váratlansága annyira megdöbentette, hogy rémképei szétfoszlottak tőle, és nyomban mélységesen mély álomba zuhant, melyből csak akkor ébredt fel ismét, amikor apja hátrafordult, és akaratlan harsánysággal felkiáltott: „Nézd, azok már a szekszárdi dombok!”

- És most térjünk át a jelenkori főcsoportra,

melynek legfontosabb kiállítása - a közös hadsereg csarnoka - éppen a legközelebb esik hozzánk. Külön osztály van ebben a pavilonban a gyalogság, a lovasság, a tüzérség, utászcsapatok, szekerészek, tábori vasút, posta, távíró, az élelmezés, az egészségügyi szolgálat s a többi számára. Mindegyik osztály bemutatja a katonáit teljes felszerelésben, nehéz szolgálatokban, pihenőkor, feltünteteti gyakorlatait és mindennemű harci képességét. Láthatjuk a katonákat tűzvonalban, kémiszolgálaton, táborban; ütközetet vívni, a sebesülteket ápolják, elszállítják, a lovasság rohamra készül, a tüzérség bombákat vet s a többi. Igaz, hogy csak papírmásé katonák szerepelnek, de teljes katonai felszerelésben, a használatos eszközökkel és fegyverzettel. A szabadban is van a közös hadseregnek kiállítása. Egy kis sáttábor, pihenő, mulató, táncoló katonákkal; a tábori vasutat, amely jól látszik innen, és a telegráfot is a szabadban állították fel...

Séner ismét Budát nézte, de sem az utcát, sem a házat nem találta fáradó tekintetével. Ám észrevett mást: a budai hegyek mögül fekete felhősáv kezdte feltolni magát, láthatólag vihar készülődött, már egy-egy kékesfehér szikra is kilobbant belőle. De emitt a város, a fülledtség tavának mozdulatlan felszíne alatt, még nem sejtett semmit.

[illegible]

 - Bocsásson meg - szakította félbe Séner -, nem kellene-e valami jelt adnunk, hogy visszavonjanak bennünket a földre? Úgy látom, vihar közeleg.

 - Potomság - legyintett Palóczy, futó pillantást vetve a budai hegyek karéján eluralkodó felhőtömegre, de hangját fel kellett emelnie, mert az eddig enyhén lengedező szellő hirtelen felerősödött, és süvítve kezdte rángatni a köteleket. – Még semmit sem mondtam önnek hazánk erőteljesen fejlődő iparának és kulturális intézményeinek csarnokairól, melyek

szemléletesen bizonyítják, hogy Magyarországnak immáron sikerült a civilizált nemzetek élvonalába emelkednie, így tehát kétségtelenül áll előttünk az igazság: védői voltunk először a nyugati műveltségnek Kelet ellenében, most pedig – ordította Palóczy – a Kelet művelőivé lettünk, s így hivatást teljesítünk az emberiség fejlődésében...

A ballon captif kosara megrándult, megkezdődött a leeresztés művelete. Sajnos, a váratlan rántás túl erősnek bizonyult a hevesen gesztikuláló és csak fél kézzel kapaszkodó Palóczy Lipót számára: a zszurnaliszta kiesett a kosárból, de csodálatos módon nem zuhant le a földre, a ballon captifot ostromló orkánszerű szél felkapta őt, és mint könnyű papírlapot a magasba röpítette. Séner riadtan kapott utána, de már későn – Palóczy szétvetett lábakkal és karokkal, üvöltésre tátott szájjal, eltorzult vonásain a borzalom leírhatatlan kifejezésével sebesen pörgött a ballon captif gömbje körül, majd a kavargó feketeség magába szívta, és elsodorta az ámuló Séner János látóköréből.

A léghajó nagyot rázkódva földet ért. Izmos matrózkezek ragadták meg Sénert, s kiemelvén a kosárból, rögtön ki is tuszkolták a ballon captif bódéjából. Palóczy eltűnését senki sem vette észre. Courty és Taupin kapitány – a távollevő Godard társai – matrózaikkal tüstént nekiláttak a vihartól veszélyeztetett ballon rögzítésének – erős kötelekkel a bódé tartóoszlopaihoz kötözték, és kosarát súlyos homokzsákokkal terheltek meg.

Séner egy közeli kapualjba akart menekülni az orkán dühe elől, de célja előtt néhány lépéssel egy lezuhant tetőcserép találta el a homlokát, és az ütéstől eszméletét veszítve végigzuhan a kövezeten. Elméje utolsó villanásaként még eszébe jutott, hogy a Schrödernétől elhozott kották a léggömb kosarában maradtak, aztán elfeketedett előtte a világ.

Az augusztus 2-i szélviharról a következő napokban különféle szóbeszéddek terjedtek el országszerte, melyeket a hivatalos közlemények szorgosan igyekeztek cáfolni, különösen ami a Millenniumi Kiállítás

területén végbement károkat illeti, de maga az a tény, hogy a kiállítást a vihart követően azonnal lezárták, és onnan egész éjszaka kopácsolás és egyéb munkajok hallatszottak, bizonyítja, hogy a szóbeszédnek nem voltak teljesen alaptalanok, ám bár el kell ismerni, hogy a hétfői nyitáskor már minden az előző szépségében pompázott.

Egyéb hitelt érdemlő – tehát nem túlzó és nem kisebbitő – beszámolók híján mi csupán egyetlen szemtanú benyomásai alapján rekonstruálhatjuk a történeteket, s ez a szemtanú Séner János maga volt, akinek szellemi lénye, míg teste ájultan hevert az utca kövén, a forgószéllel együtt száguldotta be a kiállítást és a várost, oly dolgokat látva és tapasztalva útján, melyek élő embernek nem adtak meg kívülről. De vajon nem az ájulásában lejátékozott lázas látomások voltak-e az ő tapasztalatai? Határozottan állíthatjuk, hogy nem, mert olyan valóban létező városrészekre, kiállítási épületekre és ezek legapróbb részleteire is emlékezett utóbb, melyeket sem maga nem ismert azelőtt, sem Palóczy Lipóttól nem hallhatott felőlük.

A szélvész első rohama, amely Séner János eszméletvesztését is előidézte, végigsöpört a fővároson, becsapta a nagy hőségben mindenütt nyitva hagyott ablakokat, s néhány perc múlva már el is távozott, és hatalmas csend keletkezett, melyben csak a szertefröccsent és a levegőben egymásnak ütköző üvegszilánkok kísérteties csengését lehetett hallani, ahogy lefékeződve lassan lehullanak, és csillogó szőnyeggel borítják be a kövezetet.

A járókelők, kalapjukat veszni hagyván, véres arccal futottak be a kapualjakba, és megnyugodva már épp folytatták volna útjukat, amikor a fergeteg második rohama bekövetkezett. Ez a támadás sötétséget hozott magával és förtelmes sivítást, mintha a pokol valamennyi ördöge benne kavargott volna. Most már tetőket szaggatott, cégtáblákat tépett le a vihar, s az előbbi csilingelést baljós kondulások váltották fel, ahogy a nehéz fémtárgyak egymásba verődtek, és a Gizella téren fájdalmasan nyertett egy konflisó, akinek éles borbélytányér vágta fel az ütőeret a nyakán. A sebesült gebe utolsó rúgásaival véres üvegtörményét kavart a köréje záporozott szilánkokból, és kinyúlva ezen a kásán kezdett el csúszni a földalattiállomás lejárata felé, végigszánkázott a lépcsőn, és az alatt várakozók közé robbant, hatalmas pánikot keltve.

A kiállítás területét – s ezt Séner János szellemi lénye meglepetéssel tapasztalta – az első két roham alig érte el, s ami el is jutott odáig, mintha megtorpant volna az ünnepi csarnokok fensége előtt, csak a fák terebélyét zilálta szét, és a Városligeti-tó tükörsima felszínét kavarta fel.

[illegible]

 Majd továbbszáguldott az orkán, és fölkapta a kiállítási falu házainak nád-, cserép-, szalma- és zsindelyfedeleit, megingatta falaikat, és szétszórta berendezésüket, és az izonyú kavargásban csakhamar együtt forogtak a levegőben a magyar, székely, csángó, oláh,ász, sváb, tót, vend, szerb és rutén házak tetődarábjai, gerendái, ablakkeretei, kerítéslécei; egymásnak kocódtk és szétestek a festett bútorok; cseréptálak, mázas köcsögök szilánkjai záporoztak; felhasadtak és szertehavazódtak a dunyhák, és az eszeveszett pörgésben egymásba gabalyodtak, egymás arcát karmolászták, egymás ruháját hasogatták a papírmasé parasztok, hogy aztán tört tagokkal zuhanjanak tönkrement otthonaik romjai közé.

A történelmi főcsoport épületei valamivel tovább álltak a vihar dühét, de lassacskán a különböző helyekről vett építészeti elemek között repedések keletkeztek, s hasadékok nyíltak magának a Széchenyi-szigetnek talajában is, s az egyes építmények az őket hordozó földdarabbal együtt rövidesen kiúsztak a tóra, és a szélvész korbácsolta hullámokon messze elsodródtak egymástól.

[illegible]

Vasbeton Építkezési Vállalatának pavilonja, a Királyi Serfőzde és az Edison-féle kineteskop fotograf pavilon. Az Igazságügyi Csarnok szilárdan szembeszállt a pusztító fergeteggel, de oromzatának gipszfigurái lezuhantak, és betörték a felülvilágító ablakokat. Végül a Sajtópavilonnak rontott a vihar, ajtait felszaggatta, és a hírlapírók számára berendezett társalgószobában betörte Kratzmann-nak a királyt ábrázoló életnagyságú képét.

Séner szellemi lénye ezek után saját elhagyott teste és a ballon captif fölött kezdett körözni a forgószéllel, amely most Godard mérnök alkotására zúdította minden erejét. A szélvész, sivítását az elviselhetetlenségig fokozva, nekiment a ballonnak, amely a támadástól földre lapult, úgyhogy alig látszott egy méternél magasabbnak. Ezt a rohamot még kibírta, hála a homokzsákoknak és az erős köteleknek, de a következőnél már kötelei többsége elszakadt, s a harmadik roham, amely villámok cikázása közepette és iszonytató bőgéstől kísérve ment végbe, végzetesnek bizonyult a ballon számára. Selyemburka fölhasadt, a hidrogén kiömlött belőle, és a léghajó, darabokra törve, a szelek martalékaként vonszolódott végig a környező utcákon, átható, kellemetlen gázzagot árasztva maga körül...

Séner János erre a gázzagra eszmélt fel, amely facsarta az orrát, és tüsszentésre ingerelte. Kinyitotta a szemét, de csak homályos szürkéséget látott – hűvös, puha tenyér takarta el előle a napvilágot. „Milyen sápadt szegénykém! Nagyon sok vért veszthetett! – suttogta fölötte egy szánakozó asszonyi hang. – Vigyék be hozzám! Majd én gondját viselem.” Séner megmozdult, a női kéz lecsúszott az arcáról, és átázott, vastag papírlapként esett a kövezetre. Séner oldalt fordította a fejét, és megpillantotta a papírlap cirkalmas felírását: MESSE SZEXÁRDIQUE... lejjebb vastag, dőlt betűkkel: FRANCISCUS LISZT.

Séner izgatottan ugrott fel – körülötte mindenütt kottalapok heverték, némelyik pedig éppen akkor szállingózott le a vihar elvonultán elcsöndesedett levegőégből. Séner egymás után kapkodta fel a kottalapokat, s lázas sietséggel kezdte sorrendbe rakni őket...Végül megkönnyebbülten sóhajtott: megvolt valamennyi, hiánytalanul.

A *Szekszárdi mise* partitúráját tartotta a kezében.

Séner Jánosnak nem maradt pénze bérkocsira, gyalog indult el a hajóállomásra. Útközben többször is meg kellett állnia, hogy összeszedje magát – az ütés helyén megduzzadt és elviselhetetlenül sajgott a homloka, időnként szédülés és hányinger fogta el, s a viharban átázott testét is mindjobban hatalmába kerítette a vacogás –, így alig néhány perccel tíz óra előtt, utolsóként lépett a már indulásra készülő Deák Ferenc fedélzetére.

Séner a hajókorlátnak támaszkodva, tanácstalanul álldogált, és nézte a főváros távolodván megritkuló fényeit, s görcsösen szorongatta a csodálatos módon birtokába került partitúrát. Lassacskán fénylő boldogságérzés töltötte el, amit a testében alattomosan terjeszkedő láz sem tudott megzavarni. Az éjszaka simogatóan enyhe volt, vakító fényű csillagok úsztak el Séner János feje fölött az égen, s arcán hol a parti erdők jó szagú, forró leheletét érezte, hol a vízközelben csapongó szellő kellemes hűvösségét. A világ megtelt békességgel és jóindulattal, a lapátkerekék jámbor kelepelését a kutyák jó ismerőst köszöntő, örömteli csaholása kísérte mindkét partról, falutól faluig. A levegő kezdett lehűlni, Séner megborzongott, és boldogságába futó aggodalom vegyült. „Csak hazáig kibírjam! – mondta magában. – Otthon néhány nap alatt kikúrálom magamat, és akkor...” A hajó első tisztje lépett hozzá, és megérintette a vállát:

– Séner úr? Egy külföldi papi személy óhajt beszélni önnel.

– Kicsoda? – kérdezte meglepetten az álmodozásából kizökkentett Séner, de a tiszt válaszul megvonta a vállát, és a lejárathoz mutatott. A tiszt egy fedélközi kabinhoz vezette Sénert, kulcsot vett elő, kinyitotta az ajtót, és intett a még mindig habozó férfinak, hogy lépjen be. Séner azt várta, hogy a zárt helyiségben fülledt hőség fogadja, ehelyett nyirkos hűvösség és kriptaszag csapta meg. Hátrahőkölt, de az ajtó már bezárult, hallotta a kulcs csikordulását és a tiszt sietős, távolodó lépteit. Sénert jeges rémület fogta el.

– Ne féljen, Séner úr! – szólalt meg németül egy ismerős hang. – Én rendelkeztem így, hogy ne zavarjanak.

A kabinban, melynek berendezése egy egyszerű vaságy volt, fölötte feszület, középen horgolt terítővel leborított asztalka két rozoga székkal és egy ütött-kopott pianínó a sarokban, az egyik székről öreg abbé

emelkedett fel Séner János fogadására. Az abbé Séner beléptéig mécsese fényében olvasgatott, de most becsukta könyvét, melynek fedeléről Sénernek sikerült leolvasnia a címet: LA DIVINA COMMEDIA, és kézcsókra nyújtotta a kezét.

[illegible]

Séner, zavarát és félelmét leküzdve, szemügyre vette az abbét. Az öreg pap pergamenbőrű arcát, melyet hatalmas bibircsók csúfítottak el, hosszú, fehér haj keretezte, feltűnő saszorra és kemény vonalú álla határozott és aszketikus jellemre vallott, ám ennek némileg ellentmondani látszott a vértelen, keskeny ajkain játszó szelíd mosoly és a bozontos, mefisztói szemöldökök alatt megbúvó szemeinek meleg csillogása. Séner megijedt.

 - Az lehetetlen - dadogta. - Ön bizonyára... Valóban emlékeztet a nagy zeneköltőre, Liszt Ferencire... ugye nem sértem meg, ha őhozzá hasonlítom... de ő már tíz esztendeje halott.

[illegible]

– Igen – mondta Séner, és önkéntelenül keresztet vetett, ám az ördögi látomás (mi másnak vélhette volna?) nem tűnt el a szeme elől. – Hivő katolikus.

– S lám, mégis milyen kishitű – csóválta a fejét elnéző jóindulattal az abbé –, holott nem is egyszer találkoztunk annak idején. Vagy ön már elfelejtette volna azt a nagyszerű estét, amikor a szekszárdi dalárdát vezényelte az ablakom előtt? Mit is énekeltek akkor? Ha jól emlékszem, a *Himnusz*-t, a *Húzd rá, cigány*-t és...

 - A *Szent érzet*-et - vágta rá Séner, és az abbé bólintott.

 - Igen, az ön figyelemreméltó alkotását, melynek néhány motívumát később beleszőttem a rekviemembe is, bár akkor még nem tudhattam, hogy öntől származnak. Engedje meg, hogy legalább utólag kifejezzem

- Hogy én... önnel együtt... de hát hogyan? Hiszen még nem is léptem kapcsolatba a dalárdával. Nem is tudják már, ki

vagyok. Nekem erre hónapok kellenek...

[illegible][illegible][illegible]

 - Éppen ezért félek, hogy szegyenben maradok - mondta Séner, de az abbé egy kézmozdulattal jelezte, hogy nem kíván több kétségekről hallani.

[illegible]

– Nem, nem – sietett a válasszal Séner, bár az abbé szavaira újból hatalmába kerítette a rettegés. „Ám végül is mindegy – gondolta aztán. – Akár lázálom ez az egész, akár valóság, előbb-utóbb úgyis be kell következnie... Én készen állok. Igen, tulajdonképpen már húsz éve, attól a naptól fogva, hogy kiköltöztem a présházamba, készen állok a halálra...”

- A meghalás sokkal kevésbé patetikus, mint azt még életünkben véljük, Séner úr. Ó, ha én ezt tudtam volna, amikor a *Tasso* és a *Les preludes* fogalmazványain dolgoztam! -mondta az abbé. - Bocsásson meg, hogy beleolvastam a gondolataiba, de számunkra a beszéd és a gondolat között elenyésző a különbség. Sőt a suttogó beszédnél tisztábban halljuk az ordító gondolatokat.

[illegible]

 - Ha nem lehet titkom ön előtt, félek, túl sok tiszteletlen gondolatomról bír tudomással.

– Tiszteletlen? – kérdezett vissza az abbé. – Nem, ön sohasem vesztette el a tisztelet érzését irántam. Viszont nagyon sokszor gyűlölt. Nemcsak a rekviemem megismerésekor, jóval korábban is. Például a házi muzsika után.

 - S ezt ön már akkor is tudta? - kérdezte Séner kétségbeesetten.

Liszt Ferenc nem felelt azonnal, mással volt elfoglalva. Mindkét kezét a mécses fölé emelte, és hosszan, ámulattal nézte áttetsző, vékony ujjait, melyek a verdeső mécslángban hol megpirosodtak, hol elhalványodtak ismét, mintha az eleven vér próbálgatta volna megtölteni bennük a zsibbadt szöveteket. Nagy sokára ejtette le kezeit az asztal lapjára, és halkán válaszolt:

– Nem, hogyan is tudhattam volna? Minderről csak az ideutazásom előtt szereztem tudomást az ön aktáiból, melyeket odafönt ez alkalomból a rendelkezésemre bocsátottak. De nem kell attól tartania, hogy akár a legparányibb haragot is érzem ön iránt. Épp ellenkezőleg! Kész vagyok megkövetni önt, amiért akkor, rögtön a Beethoven-kvartett meghallgatása után elmentem, nem dicsértem meg érdeme szerint az ön igazán kitűnő játékát, és nem érdeklődtem egyéb ambíciói iránt.

– De hát miért nem? – kérdezte felbátorodva Séner. – Ha most ilyen kitüntető figyelemben részesít, akkor miért nem volt kíváncsi rám?

[illegible]

Bülow-tól fogant, hanem Wagnertől, és hogy mindenképpen elhagyja a férjét. Legbensőbb barátom és legkedvesebb gyermekem közös árulása rettenetesen fáj nekem – akkor még nem voltam annak tudatában, hogy nem az általam igen nagyra becsült Bülow, hanem az én muzsikám cserbenhagyását nem tudom megbocsátani Cosimának –, s ez akadályozott meg abban, hogy egy kisembernek – bocsásson meg a kifejezésért! – az adott körülmények között valóban rendkívüli teljesítményét méltányolni tudjam.

– Kisember! – mondta keserűen Séner. – Köszönöm, hogy őszinte hozzám. Kisember és jelentéktelen zeneszerző – ezt még tegye hozzá!

Liszt Ferenc engesztelő mozdulatot tett.

– Tudom, hogy ennek tudata mindig fájdalmas volt az ön számára, különösen attól fogva, hogy rádöbbsz a születésünk és származásunk körüli egyezésekre, de az ön emberi nagyságát éppen az bizonyítja, hogy végül is mindezen sikerült túltennie magát.

Séner izgalomba jött, és most már teljesen gátlástalanul vágott Liszt szavába.

– Abbé úr, ha már szóba hozta, kérem, mondja meg nekem: az én sorsom valóban csak a csekélyebb tehetségem miatt alakult másként, mint az öné? S nem azért, mert én mindenekelőtt magyar voltam?

Liszt Ferenc meglepetten kapta fel a fejét.

– Magyar? Hát engem nem tekint magyarnak?

Séner érezte, hogy túl messzire merészkedett, de már nem tudta fékezni magát.

– Bocsásson meg az őszinteségemért – nem. Különösnek vélheti, hogy ezt éppen én mondom önnek, aki magam is csak asszimiláns vagyok, de én legalább asszimiláns vagyok, míg ön az sem. Ön minden nagylelkű cselekedete és a kultúránknak tett felbecsülhetetlen értékű szolgálatai ellenére is mindvégig idegen maradt ezen a földön, mert a sorsunkkal azonosulni sohasem tudott, és nem is akart. S ne higgye, hogy én ezért önt kárhoznám. Nagyon jól tudom – a magam keserves példájából is –, hogy az ön zsenije csak külhonban bontakozhatott ki igazán – de önnek ezért cserébe németté, franciává kellett válnia, még mielőtt magyarrá lett volna. Az ön magyarságvállalása egy nemes és nagy lélek leereszkedése volt ama nemzethez, melynek földjén, de nem a fajtájából született (hiszen még a nyelvét sem sajátította el soha), s amelyet önmaga előtt igyekezett még barbárabbnak feltüntetni, mint amilyen valójában, hogy a romlatlan őszerejében s ennek önbe átszármazott cseppjeiben hihessen. Az

ön magyarsága nem volt más, mint romantikus pózok és patetikus gesztusok sorozata, melyeknek itt azért hódolt be mindenki, mert az önáltatásunkat szolgálta. Az önáltatásunkat, ahelyett, hogy a kívülről jött világosabban látó szemével a hibáinkra döbbsentett volna rá bennünket. Igen, az ön művészete a magunk csalásának lett legfőbb érve, mert csak a felszín csillogását láttatta belőlünk, körülfonta hiúságunkat a rapszodiáival, melyekben a mi kis handabandázásaink heroikus színben tűnhettek fel, s részeg tántorgásaink nyalka diadalmenetként. Ó, bárcsak azok lettünk volna, aminek ön bennünket a világnak felmutatott!

 - De kedves barátom, ilyen szerelmes gyűlölettel csak tulajdon fajtájáról beszélhet az ember. S ugyanakkor asszimilánsnak vallja magát, s németsege emlékét a nevében is őrizi. Nem érez ön itt ellentmondást?

 Liszt Ferenc láthatólag nem vette zokon Sének János számonkérő szavait, s ez Sénert további kitárulkozásra bátorította.

 - Nem, mert én már több mint hatvan esztendeje magyar vagyok, még ha nem is éreztem szükségét, hogy az őseimet megtagadjam, s hatvan esztendő épp elegendő arra, hogy a beleszerelmesedéstől a gyűlöletig mindent átérezhessen egy ember akár születésétől adott, akár felvállalt fajtája iránt. Húszéves koromban, amikor végleg e nemzethez való tartozásom mellett döntöttem, hasonlóképpen éreztem, mint ön az első magyarországi hangversenykörútján. Mert magyarnak lenni egyfajta részegség volt akkoriban. Ez a nemzet akkor mindenki szemében a zsarnokság jövődő eltiprója volt, melyhez tartozni dicsőség, s e magasztos szerepre készülve maga is merésznek és tisztának tudta látni önmagát, s mindaddig az is volt, amíg őszintén az akart lenni. Mert a magyar név akkor nemcsak egy Európában szokatlan, barbár hangzású idióma beszélőit jelentette, hanem az ígérkező szerep dicsfényében reformátort, költőt, szabadsághóst, a láncait önerőből letépő Prométheuszt; csöppet sem csodálatos tehát, hogy ama nagyszerű korszakban az is magyarrá akart válni e tarka népességű országban, akit oláh, tót, szerb anya szült, vagy német, mint önt – s éppen azok a legjobb, legtehetségesebb emberek váltak a legteljesebben magyarrá, akiket elemi tisztességerzetük most nemzetiségük elszánt védelmezőivé tenne. Mert a kiegyezéssel megszűntünk példa lenni, s vonzóak csak azok számára maradtunk, akik az uralkodásban akarnak osztozni velünk s nem a küzdelemben, az előmenetelben s nem a fölemelkedésben...

 Séner fuldokolni kezdett a váratlanul rátörő köhögéstől, egész testét elöntötte a veríték, s ahogy a köhögésroham elmúlt, szédülés és gyengeség fogta el. Úgy érezte, többé egy szót sem tud kiejteni a

száján, de az abbé várakozóan nézett rá - várta a folytatást.

[illegible]

Séner kimerülten elhallgatott, és az abbé fürkésző tekintetét kerülve, lehajtotta a fejét. Minden porcikája remegett a felindultságtól, sírás fojtogatta, s a szíve körül jeges szorítást érzett. Büszke volt szókimondó nyíltságára, ám ugyanakkor rettenetesen szégyellte magát.

[illegible]

járt férfi arcán az átszellemült boldogság kifejezése rögződött meg – immár örökre. A boncolás megállapította, hogy Séner halálát szívszélhűdés okozta, melynek bekövetkeztét heveny tüdőgyulladás is siettette, amely néhány napon belül önmagában is a beteg halálához vezetett volna.

Hogyan tántorgott el a magas láz gyötörte férfi lakásától a távoli templomig, s hogyan jutott be a bezárt kapun, sohasem tudták kideríteni. Mint ahogy azt sem, miért vitte magával utolsó útjára azokat az elrongyolt kottalapokat: divatjamúlt nótaköltők profán szerzeményeit, melyekkel súlyosan megsértette az istentiszteletek céljára szolgáló hely szentségét.

MEGJEGYZÉS: A novellában szereplő Palóczy Lipót szövegének nagyobb részét a valóban élt Palóczy Lipót Ezredéves Kiállítási Kalauzából, valamint korabeli újságcikkekből, ünnepi beszédekből állítottam össze. (B. I.)

(Baka István [Szekszárdi mise](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)